

Gởi Mẹ Yêu

Nếu như trên cuộc đời này người ta có rất nhiều điều để biết ơn, có hàng ngàn câu chuyện để thuật lại. thì đối với con, con có một câu chuyện về “Tình mẫu tử”.

Gởi Mẹ yêu Mẹ yêu dấu của con! Nếu như trên cuộc đời này người ta có rất nhiều điều để biết ơn, có hàng ngàn câu chuyện để thuật lại. thì đối với con, con có một câu chuyện về “Tình mẫu tử”. Con không biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ với mấy dòng chữ này thì không thể diễn tả hết được những tâm tình biết ơn mẹ. Con muốn bắt đầu bằng những kỉ niệm thời thơ ấu của con. Mẹ biết không đã nhiều lần trong ý nghĩ của một đứa trẻ, con tự hỏi: tại sao Thiên Chúa không cho con sinh ra bởi một người mẹ đẹp, giàu sang phú quý, mà lại cho con sinh ra nơi lòng dạ và lớn lên bởi đôi tay của một người mẹ dân tộc nghèo khổ như mẹ, lúc nào cũng lam lũ vất vả. Một tuần, người ta có ngày nghỉ nhưng mẹ của con vì lo cho gia đình không dám cho mình nghỉ ngơi. Mùa đông về hay hạ đến trời nắng mưa bão, mẹ vẫn ra rẫy lên nương hay trời mưa bão mẹ vẫn làm như vậy. Con không biết bây giờ ở quê nhà, mẹ có khỏe mạnh và vui vẻ không? Nhớ lại nhiều lúc trong cuộc sống, con thấy mẹ cố giấu đi những giọt nước mắt. Con cũng vẫn nhớ những ngày mẹ lên rẫy làm, tối mịt mới về. Mặc dù mệt mỏi nhưng tới khuya con vẫn thấy mẹ thức bởi vì mẹ phải thái củ mì cho bữa cơm ngày mai. Trong bữa ăn mẹ luôn hớt lấy phần củ mì để ăn, còn phần cơm thì để lại cho chúng con. Nhà mình nghèo không có xe, cho nên mỗi lần đi cấy, mẹ phải đặt chúng con ngồi vào đôi quang gánh để gánh chúng con vào gửi nhà ngoại. Với đôi chân trần, mẹ phải đi trên những con đường sỏi đá và phải băng qua những con suối. Con đã không biết vai Mẹ bị đau gót chân mẹ chai sần vì phải gánh chúng con, ngược lại con chỉ thấy thích thú vì được mẹ gánh đi. Nhất là mỗi lúc mẹ băng qua suối, con thường nhắm mắt lại và tưởng tượng. Con hét thật lớn bởi vì con sợ nước suối làm ướt mông con. Mỗi lần con đùa giỡn, mẹ nhắc con phải ngồi cẩn thận không thì sẽ ngã. Nhiều lúc con đòi mẹ cho con đi bộ để vai mẹ đỡ đau, thì mẹ bảo là con đi chậm lắm, để mẹ gánh thì sẽ đi nhanh hơn. Nhiều lần bà ngoại kể cho con nghe về mẹ. Ngoại nói mẹ là người vất vả nhất trong những người con của ngoại. Có những lần trời tối mịt mẹ gánh chúng con về, bà nhìn mãi cho đến khi không thấy bóng mẹ nữa thì quay vào và khóc vì thương con, thương cháu. Mẹ còn nhớ không, hôm đó mẹ lên rẫy trồng mì thì bị rắn độc cắn, bố lại không có ở nhà, con thấy mẹ chạy về nhà. Mẹ dùng dây cột cánh tay lại để ngăn nọc độc. Mẹ vừa khóc vừa tự đi tìm cây thuốc. Lúc đó con thấy tay mẹ sưng lên. Con không biết phải làm sao để chia sẻ với mẹ, con không biết phải làm sao để mẹ đỡ đau. Cho nên con cũng khóc và ôm lấy mẹ. Ước gì con có thể lau khô giọt lệ trên mắt mẹ, con thương mẹ rất nhiều và con xin mẹ cho con được đi làm với mẹ, để mẹ xảy ra chuyện gì cũng có con ở bên. Nhưng mẹ bảo, mẹ đi làm xa ở tận chân trời, con còn nhỏ không đi theo được, cho nên mỗi lần mẹ đi làm con hay nhìn về phía mặt trời mọc, vì con nghĩ chắc chắn mẹ sẽ làm việc ở đó. Con ước ao lúc con lớn lên, sẽ đi đến chân trời xa xôi ấy làm việc thay cho mẹ để mẹ không phải trèo đèo lội suối nữa. Mẹ ơi, mẹ có biết không, vào mùa mưa mỗi lần mẹ phải lội bộ vào trong thung lũng xa mấy chục cây số để bắt ốc núi, trời đã tối mịt mà mẹ vẫn chưa về. Con nhớ mẹ và lo cho mẹ, con sợ mẹ bị lạc đường, con sợ mẹ bị kẹt vào khe đá nào mà không ra được, hay mẹ bị rơi xuống thung lũng mà không ai nhìn thấy. Con thương mẹ và mong mẹ về với con, con muốn đi tìm mẹ nhưng con không biết mẹ đi đâu và ở chỗ nào vì đường xa ngàn trùng, núi cao thăm thẳm. Con chờ mẹ cho đến khi nghe được tiếng mẹ gọi con từ ngoài ngõ con vội chạy ra đón mẹ. Lúc đó con thật vui mừng vì mẹ đã về nhà được bình an. Mẹ ơi có biết không, trên đời này con sợ nhiều thứ như sợ sâu, sợ bò to, sợ ma... Nhưng nỗi sợ lớn nhất là một

ngày nào đó con đi tìm mẹ mà không thấy mẹ. Con gọi mẹ mà không thấy mẹ trả lời. Có nhiều đêm trong giấc mơ, con thấy mẹ bị bệnh mất trí nhớ, không nhận ra con nữa, cho nên con hoảng sợ và khóc thét lên. Mẹ ơi, đối với con mẹ quan trọng lắm mẹ có biết không. Con biết rằng vì những vất vả lo toan của cuộc sống làm khuôn mặt của mẹ già đi bởi những nếp nhăn. Một lần cầm tay mẹ con chột giật mình, bởi bàn tay mẹ đã bị chai cứng vì những khó nhọc. Thật lòng, con muốn khóc và muốn cầm tay mẹ thật lâu. Con muốn cố làm cho bàn tay đó trở lại bình thường. Và trong bàn tay ấy, con nhận ra một tình yêu lớn lao vô bờ, mẹ không ngại những hy sinh vất vả nuôi con khôn lớn. Mẹ ơi, cho dù trái tim con có ngưng đập, trái đất này có ngừng quay, thì con muốn nói cho mẹ biết rằng: con vẫn yêu mẹ và cảm ơn mẹ rất nhiều. Nhưng chẳng phải lúc nào con cũng là đứa con ngoan, có lúc con không chịu nghe lời sửa dạy của mẹ làm mẹ phải buồn. Cho nên con thật lòng muốn gởi đến mẹ lời xin lỗi, xin mẹ tha thứ cho con mẹ nhé, để cuộc sống của mẹ được vui. Cảm tạ Chúa đã cho con được thành hình trong lòng mẹ. Cảm ơn vì tình yêu lớn lao mà mẹ đã sinh ra con. Con yêu mẹ và biết ơn mẹ vô cùng. Nếu được trở lại làm người lần nữa, xin Chúa lại cho con được thành hình trong lòng mẹ, và xin mẹ sinh ra con một lần nữa. Có được không mẹ? Con cầu chúc mẹ ở quê nhà được hạnh phúc và bình an. Con mãi mãi yêu mẹ vì mẹ là mẹ của con.

Tp. HCM, 05.5.2013 Con: Bùi Thị Cúc Dòng Têrêxa Hải Đông Giêsu(CST)

Tác giả: Bùi Thị Cúc - Dòng Têrêxa Hải Đông Giêsu, Ngày đăng bài: 06.05.2013
<http://www.sinhvienconggiao.net>